

Markku Rönkkö

NEUROPA

Heidän nimensä olivat Ylpeys, Kateus, Viha, Laiskuus, Ahneus, Mässäily ja Haureus. Nimet oli tatuoitu heidän otsaansa englannin kielellä, mutta he eivät tienneet niitä, sillä tatuoinnit oli peitetty sideharsoin ja laastarein. Oli kulunut viikko siitä, kun he olivat lähteneet torin laidalta pikkubussilla, ja nyt he istuivat saman bussin penkeillä samassa paikassa suut kapuloituina, ranteet käsiraudoissa selän takana ja jalat yhteen sidottuina

Oli vielä hyvin aikainen aamu, eikä ulkona näkynyt tai liikkunut ketään. He odottivat, että joku tulisi vapauttamaan heidät, ja arvelivat, että apu saattaisi tulla hetkenä minä hyvänsä. He eivät toivoneet paikalle tiedotusvälineiden edustajia mutta aavistelivat, että kun ovet viimein avattaisiin, ensimmäinen mitä he kohtaisivat olisi salamavalojen räiske.

He olivat alistuneita ja onnettoman näköisiä, mutta viikko sitten he olivat olleet muuta. He olivat vastaperustetun Eurooppakoulun oppilaita ja koulussa ensimmäistä vuottaan. Neljän vuoden päästä heistä tulisi

europarlamentaarikkojen neuvonantajia, ja aikanaan parhaimmat heistä voisivat yletä komissaareiksi tai muuhun tavoiteltuun virkaan.

Kaksi oli Ranskasta, nuorempi heistä oli nainen. Myös Irlannista oli nainen, kun taas Saksasta, Suomesta, Italiasta ja Espanjasta mies. He puhuivat moitteetonta ranskaa ja olivat olleet maansa eliittikoulujen parhaita oppilaita. He olivat hyvin kasvatettuja, hyvin käyttäytyviä ja hyvin lukeneita. He olivat aktiivisia, huoliteltuja ja nokkelia, kulkivat itsevarmoina kaduilla ja lentoasemilla, rakastivat vaahdotettua hanhenmaksaa, osasivat syödä merisiiliä ja tiesivät, miten shampanjaa juodaan niin ettei ylähuuli kastu.

Viikko sitten he olivat istuneet erään kahvilan kabinetissa Grand Placella, Brysselin keskustorilla, ja odottaneet isäntäänsä, korkeaa EU-virkamiestä, joka oli kutsunut heidät sinne alkudrinkille ja myöhemmin syömään pääsiäislammasta läheiseen ravintolaan, jota pidettiin yhtenä kaupungin parhaista. Jotkut heistä olisivat halunneet lähteä juhlapyhiksi kotimaahansa, mutta yhteisestä päätöksestä he olivat jääneet. He olivat ajatelleet, ettei kieltäytyminen tulisi kysymykseen vielä tässä vaiheessa, mutta he olivat ihmetelleet, miksi illan isäntä ei ollut heitä vastassa. Yleensä näissä piireissä ei myöhästyttö, paitsi italialaiset. Mutta nyt oli kulunut jo puoli tuntia yli määrääjan, kun baarimestari kantoi pöytään uuden pullon Bollingeria ja pyysi heitä odottamaan vielä hetken. Hän oli juuri saanut puhelun, oli sattunut odottamaton viivytys, mutta isäntä tulisi pian.

”Minua alkaa tynpiä koko touhu”, Ylpeys sanoi. ”Oli sittenkin virhe tulla tänne. Olisin nyt vaimoni luona.”

”Tuskin hän tällä hetkellä on yksinäinen”, hänen naispuolinen maanmiehensä sanoi. ”Varmaan hän haluaa olla elämässään muutakin kuin isänsä tyttö tai miehensä vaimo.”

”Te uudet ranskalaisnaiset viette meidät perikaan.”

”Meillä on sama”, Laiskuus sanoi. ”Miehenä en voi tajuta sitä, että perinteistä ei pidetä kiinni. Eihän tasa-arvo tarkoita sitä, että ollaan joka suhteessa tasa-arvoisia. Että täytyy tehdä samat virheet kuin toisetkin.”

”Miehenä ja homona en ole samaa mieltä”, sanoi Mässäily. ”Tasa-arvo ei ole haarojen välissä.”

”Teidän pitäisi tulla joskus käymään minun maasani”, Kateus päivitteli. ”Pohjoismainen tasa-arvo on jotakin muuta.”

”Teillä saa kaikki olla samanlaisessa leipäjonossa”, Ahneus sanoi. ”Te elätte sota-aikaa edelleen. Ette ole vielä päässeet eroon kupongeista.”

”Ehkä niin. Mutta eräs meidän presidenteistämme tappoi sodassa venäläisiä ja sinun maanmiehiäsi enemmän kuin viitsit edes laskea.”

”Älkää nyt pojat”, Viha puhui. ”Jos ryhdytään kiistelemään tappamisesta, katsokaapa meitä. Meille riittää syyksi mikä tahansa. Kun vaikka Oranialaisveljeskunta haluaa marssia Portadownissa kadunpätkän, sitä turvaamaan tarvitaan 60 panssariautoa ja tuhat poliisia. Luitte varmaan aamun lehdestä.”

”Se on tuo teidän uskontonne. On teillä onneksi Joyce.”

”Ja Johnny Logan.”

”Onko muuten totta, että te katolilaiset tytöt haluatte juopua voimakkaasti? Ystäväni, joka on viettänyt

useita kesiä Dublinissa, antoi minulle sellaisen vihjeen. Hän sanoi myös, että pohjatyötä tulee tehdä teidän kanssanne muutenkin paljon.”

”Voi olla. Voithan aina yrittää.”

”Koetetaan yhdessä”, Kateus ehdotti. ”Saadaan vähän vaihtelua.”

”Vapaa seksihän on teille mieleen”, Laiskuus sanoi. ”Ja sitten tietysti mennään saunaan. En voi ymmärtää, mikä järki on istua helvetillisessä kuumuudessa ja hakata itseään vitsakimpulla.”

”Minulle se kävisi hyvin”, Mässäily sanoi. ”Sääli, ettei joukossamme ole yhtään ruotsalaista. Eivätkö he kaikki ole homoseksuaaleja.”

”Tietenkin.”

”Se taitaa olla pohjoisen kansoille tyyppistä.”

”Täsmälleen. On myös normaalia tehdä jäähän reikiä ja istua siinä jonkin tikun kanssa ja yrittää saada kaloja ja juopua holtittomasti.”

”Kun kävin maassanne kerran, kaikki olivat pukeutuneena kahiseviin jogging-asuihin”, Haureus sanoi.

”Me olemme tosi periferiaa”, Kateus vastasi. ”Niitä kutsutaan tuulipuvuiksi. Ne ovat käytännöllisiä, sillä vapaa-aikanamme me heittelemme vain saappaita ja kilpailemme siitä, kuka kantaa naistaan nopeammin puistossa.”

”Ja juotte paljon olutta.”

”Sitäkin.”

”Meillä italiassa on sentään maailman parhaat viinit.”

”Viinit”, Ylpeys nosti päätään. ”Värjättyjä vesiä. L'eau rougie. Te ette ole viinejä nähneetkään.”

”Entäpä Barolo. Tai vanha Chianti tai Barbaresco.”

”Mistä niitä muka saa? Ja kenellä on varaa niitä juoda?”

”Paljonko te saatte palkkaa?”

”Eikö meillä kaikilla ole sama kiinteä harjoitteluajan palkka.”

”Minä olen kuullut muuta”, Haureus sanoi. ”Mutta kun tätä ennen tein mallintöitä, saatoin saada päivässä saman kuin täällä viikossa.”

”Miksi sitten lopetit?”

”Sitä ei olisi kestänyt kuitenkaan enää kauan. 14-vuotiaiden tyttöjen kanssa on turha kilpailla. Oli siitä ajasta kuitenkin jotakin hyötyä. Minulla on nyt enemmän kenkiä kuin Imelda Marcosilla.”

”Oletkin alkanut muistuttaa häntä.”

”Tuo ei ollut kohteliasta.”

”Anteeksi, tarkennan: ilman meikkiä.”

”Tuo on varmaan sitä kuuluisaa saksalaista huumoria.”

”Yhtä tunnettua kuin Italian saavutukset toisessa maailmansodassa.”

”Nyt tämä saa riittää”, Ylpeys sanoi. ”Minä ainakin lähden. Tiedän montakin parempaa tapaa viettää pääsiäistä kuin istuskella kahvilassa ja odottaa isäntää.”

”Autonne on valmiina”, sanoi tarjoilija, joka astui kabinettiin. ”Se odottaa ravintolan edessä.”

”Auto?”

”Isäntänne doktor Hammelin soitti uudemman kerran. Hän pahoitteli kovasti viivytystä ja sitä, ettei pääse hakemaan teitä itse. Mutta hän lähetti auton. Te olette menossa maaseudulle.”

”Maalle?”

”Pieni yllätys.”

”Otetaan ainakin shampanja mukaan.”

He astuivat ulos ja näkivät nupulakiveyksellä pikkubussin, joka oli käynnissä. Ovet olivat avoinna ja niiden edessä seisoivat koppelakkinen kuljettaja. Pakokaasut nousivat torin siniseen iltailmaan. Auto oli sisustettu mukavaksi, siellä oli televisio ja video ja kaiuttimet ja auton ikkunat olivat tummennetut. Valkyyriat soi.

”Että maaseudulle”, Haureus sanoi. ”Toivottavasti siellä ei tarvitse kävellä mudassa. Minulla on vain nämä korkokengät.”

Kaasun tulo alkoi silloin. Sitä tuli hiljalleen kovaäänisistä, jotka oli sijoitettu bussin kattoon. Kaasu ei näkynyt eikä tuoksunut eikä sen tuloa kuullut musiikin alta. He kaikki alkoivat yskiä ja taintuivat hetkessä.

Kun he heräsivät, he tajusivat olevansa vanhassa kolisevassa rekka-autossa, matkalla tuntemattomaan määränpäähän pimeydessä ja vaatteita. Kukin heistä oli sidottu omaan häkkiinsä ja heillä oli hyvin kylmä. Häkkien pohjalle oli kasattu hieman olkia, ja häkit olivat niin ahtaita, etteivät he voineet olla siellä kuin kumarassa ja kyykyllään.

Viha itki ja Haureus nyhkytti ja Mässäily ulvoi hillittömästi. He yrittivät puhua toisilleen, jotta säilyttäisivät mielensä, mutta he eivät kuulleet sanoja, sillä kaiuttimista tuli tauotta edustajiston puhetta, joka käsitteli eläinten kuljetuksia Euroopassa. He kaikki olivat hyvin kauhuissaan, ja välillä heille kerrottiin, että tyynimpänä säilyvä saisi vapautuksen. He matkustivat siellä ensimmäisen vuorokauden, ja tämän päivän nimi oli Ylpeys.

Heillä ei ollut ruokaa, ei juomaa eikä valoa, ja kun he viimein yöllä saapuivat betoniseen rakennukseen,

Ahneus, joka oli huutanut heistä vähiten, vietiin pois. Naamioituneet miehet heittivät muut edelleen sidottuina tyrmään, josta heidät yksi kerrallaan otettiin kuulusteluhuoneeseen. Lampun valossa he joutuivat tunnustamaan nimettömälle kuulustelijalle, mitä ominaisuutta he jäljellä olevissa ystävissään eniten arvostivat tai olisivat itselleen toivoneet. Kun he kaikki olivat tehneet tunnustuksensa ja olivat taas tyrmässä, he saivat käsiinsä rullan vahvaa rakennusmiehen teippiä, jolla heidän piti peittää näkyvistä tuo heidän himoitsemansa ominaisuus, olipa se sitten jonkun hiukset, silmät, sukupuolielin tai suu.

He olivat peloissaan ja ymmällään ja alkoivat vähitellen murtua, ja he ihmettelivät, miten kykenisivät täyttämään saadun käskyn. Mutta heille oli tehty selväksi, että jos he eivät noudattaisi ohjeita, heidän ei tarvitsi noudattaa enää mitään. He ryhtyivät työhön ja toivoivat, että apua tulisi pian. Heidän poissaolonsa oli varmasti jo huomattu, mutta he eivät tienneet milloin apua tulisi eivätkä siksi uskaltaneet vastustella. He alkoivat peittää toisiaan teipein, katsoivat toisiinsa anteeksipyydellen työtä tehdessään, ja häivyttävät ominaisuudet kasautuivat kahdelle heistä. Työn tehtyään jokainen sai palkaksi lasillisen kaivovettä, ja se, joka onnistui työssään parhaiten ja vapautettiin, oli Mässäily. Muut saivat repiä teipit irti, minkä jälkeen heidät jälleen kahlehdittiin ja jätettiin pimeyteen, ja tuon päivän nimi oli Kateus.

Kun kolmas päivä koitti ja tyrmään sytytettiin valot, he eivät enää katsoneet häpeillen toisiaan ja ulosteitaan. Heidät irrotettiin siteistä ja heille sanottiin, että nyt alkoi leirin fyysinen osa. Heidän täytyi alkaa tapella

keskenään. Heille luvattiin, että viimeiseksi pystyyn jäävä saisi vapautuksen.

Moni heistä oli harrastanut urheilua nuoruudessaan, ja Kateus, joka oli poikana nyrkkeillyt vuosia, antoi useammallekin niin kovan tällin, että he putosivat välittömästi. Kovimman vastuksen hän sai Ylpeydestä, joka oli harjoittanut budolajeja, mutta niin vain tuokin karisi. Naisten kanssa hänellä oli vaikeinta, sillä naiset tahtoivat tapella vain keskenään kynsien katkeillessa ja hiusten lähtiessä. Mutta kun muita ei ollut enää jäljellä, hän kävi vuorotellen heidänkin kimppuunsa. Hän aikoi tainnuttaa heidät yksitellen, mutta naiset liittoutuivat häntä vastaan ja saivat potkaistua häntä parikin kertaa nivuksiin. Hän putosi kummallakin kerralla maahan, mutta naiset eivät osanneet käyttää tilannetta hyväkseen ja pian kaikki oli ohitse. Hän ei ollut koskaan ennen lyönyt naista ja se kävi hän luonnolleen muttei kauan. Kaikkien kieriessä maassa tuskissaan Kateus vietiin pois, ja sen päivän nimi oli Viha.

Seuraavana päivänä jäljellä olevat sidottiin pakko-paitaan ja pantiin makaamaan tyrmän lattialle. He saivat jälleen kaivovettä ja hieman kipulääkettä, ja tyrmästä oli valot päällä. Heidän käskettiin olla hiljaa paikallaan, mitään tekemättä ja puhumatta, ja heille sanottiin, että parhaiten menestyvä pääsisi pois. Aluksi lepääminen tuntui helpolta, mutta kun kipulääkkeen vaikutus alkoi vähetä ja tappelun tuskat alkoivat palautua, heidän oli pakko liikehtiä. He halusivat myös puhua, ja moni heistä puhui, mutta Ylpeys oli vaiti, laski vain mielessään numeroita yhdestä tuhanteen ja tuhannesta yhteen ja puri kieltään. Illan tultua hän pääsi pois, ja tuon päivän nimi oli Laiskuus.

He eivät olleet saaneet ruokaa koko aikana, mutta heille tuli nyt muuta ajateltavaa, sillä jäljellä olevien eteen kannettiin kullekin ämpärillinen Saksan markkoja, joita heidän piti syödä. He saivat avukseen jälleen kaivovettä, jotta kolikot olisi helpompi niellä. Viha, joka oli nyt nimensä mukainen, söi niin paljon, että tunsu vatsansa kilisevän kunnes oksensi. Mutta hän söi oksennuksensakin ja pääsi pois, ja sen päivän nimi oli Ahneus.

Heitä oli jäljellä enää kaksi, Laiskuus ja Haureus, ja heidät vietiin tyrmään kauniisti katetun pöydän ääreen, ja ensimmäisen kerran viiteen päivään he saivat ruokaa. Heidät istutettiin pöytään toisiaan vastapäätä, ja pöytä oli pitkä ja täynnä tarjoiluvateja. Heille ei ollut annettu ohjeita, mutta he käsittivät mitä heidän oli tehtävä, ja he söivät munuaispiirakkaa ja paistettua maksaa, leivitettyä ja täytettyä leikettä, lihakeittoa ja vatsalaukkua, ja he leikkasivat ohuita viiluja kuivatusta ja tuoreesta lihasta ja nauttivat lusikalla jotakin hyllyvää, pehmeää annosta, jota kumpikaan heistä ei tuntenut. Vaikka Haureus oli nainen, hän söi elämänsä kiihkolla, sillä niin suuri oli halu päästä tuosta kaikesta pois. Mutta hän ei silti voinut Laiskuudelle mitään vaan tämä talutettiin pois, ja tuon päivän nimi oli Mässäily.

Haureus oli nyt tyrmässä yksin, ja yöllä hän mietti, mitä tuleman piti. Hän yritti nukkua muttei saanut unta, ja hän itki katkerasti kaikkea, mitä oli joutunut kokemaan. Hän huusi ja vannoi, ettei koskaan tekisi maailmassa mitään pahaa, että aina olisi kaikille hyvä, ja hän rukoi ääneen kaikilla tuntemillaan kielillä. Hän vannoi, että menisi luostariin ja antaisi omaisuutensa pois, ja hänen vanhempansa, joilla oli paljon rahaa,

antaisivat samaten kaikin pois, jos hän vain pääsisi kotiin.

Hänen huutoonsa ei kuitenkaan vastattu, vaan aamulla, kun hän oli juuri nukahtanut, tyrmän ovi avautui ja sisään tuli kaksi miestä ja kaksi naista kantaen mukanaan pöytää sekä erilaisia tavaroita. Tulijat olivat samoja naamioituja miehiä ja naisia, jotka olivat käsitelleet heitä noiden päivien aikana, mutta nyt kaikilla oli päässään paperipussi, johon oli painettu hymyilevän Jack Santerin kuva. Pusseissa oli silmien kohdalla aukot, joista näki vaivatta, ja miehet tarttuivat häneen, veivät hänet pöydän luo, painoivat hänet polvilleen lattialle ja kiinnittivät hänen päänsä pöytään ruuvipuristimella. Miehet raottivat hänen huuliaan ja työnsivät hampaiden taakse lujan kumisen renkaan, niin että hänen suunsa jäi auki. He teippasivat hänen luomensa ylös ja riisuivat kaikki vaatteensa jättäen päähänsä vain paperipussin. He tunkeutuivat häneen Jacques Santerin kesto-hymy kasvoillaan. Miehet tunkeutuivat hänen joka aukkoonsa yhtä aikaa ja peräjälkeen, ja naiset riisuivat myös ja käyttivät tunkeutuessaan erilaisia dildoja, joita ei ollut rasvattu. Hän ei tuntenut enää kipua eikä muistanut milloin pyörtyi, ja sen päivän nimi oli Haureus.

Kaiken jälkeen he saivat olla hetken yhdessä pienemmässä tyhjässä varastossa, johon he olivat yksi kerrallaan päässeet. He kertoivat toisilleen, mitä olivat kokeneet ja itkivät yhdessä ja lohduttivat toisiaan ja pyysivät toisiltaan anteeksi ja vannoiivat kosta puhumalla symbolisesti, jotta heidän kaappaajansa eivät olisi ymmärtäneet heidän sanomaansa. Vuorotellen he pääsivät suihkuun ja saivat takaisin omat vaatteensa, minkä jälkeen heidän päähänsä tatuoitiin heidän uudet nimensä,

jotka peitettiin sideharsoin ja laastarein. Heidät vietiin samaan pikkubussiin, johon he olivat viikkoa aiemmin torilla astuneet, ja heidät sidottiin ja suukapuloitiin jälleen, ja heille luvattiin, että he viimein pääsisivät vapauteen. Bussin ovet lyötiin kiinni mutta avattiin taas pian, ja lattialle heidän keskelleen heitettiin suuri pahvilaatikko, joka oli taiteltu huolimattomasti kiinni. Laatikko haisi ja haju oli läpituokeva, mutta kaiken koetun jälkeen se ei haitannut heitä paljontakaan.

Paluumatkalla he näkivät bussin tummennettujen ikkunoiden läpi maaseutua, josta eivät voineet päätellä mitään, mutta heti ensimmäisten kylttien ilmaantuessa näköpiiriin he tajusivat missä olivat olleet. Kun he näkivät tullimiehen heilauttavan kättään ja olivat jälleen Belgiassa, uuden yhteisen isänmaansa puolella, Ylpeys sai jalkansa siteet auki. Se tuntui kuin pieneltä voitolta ja toi heille yhteisen ilon.

Ylpeys hivutti jaloillaan haisevaa pahvilaatikkoa liikkemäs ja tönäisi sen kumolleen, jolloin sen sisältö valui lattialle. Laatikossa oli mädäntynyttä paistia ja sisäelimiä ja lihojen joukossa pahvikyltti. Kun Ylpeys sai kyltin käännettyksi esiin, he kaikki saattoivat lukea siitä tekstin:

Aitoa englantilaista hullun lehmän lihaa ja ympäri Eurooppaa kuljetettua siipikarjaa. Parasta ennen ja parasta jälkeen. Erityisen hyvää geenimanipuloitujen tomaattien ja radonilla terästytyksen kaivoveden kanssa. Ystävällisin terveisin eu-vapaa Puola.